

Giới thiệu Yêu em không sai

Truyện Yêu em không sai của tác giả Song Nghi thuộc thể loại ngôn tình hiện đại. Chia tay người cũ, cô đụng phải hắn. Mất nụ hôn đầu, chạm vào người hắn còn bị tính phí. Tình huống vô lý những tưởng chỉ có trong truyện teen nay đã xảy ra với cô. Cô phải đến làm giúp việc để trả nợ. Một thời gian, cô phát hiện hắn có liên quan đến cái chết của bố mẹ cô cùng thời điểm đó hắn lại cường bức cô.

Cô bỏ đi, không biết rằng đã mang trong mình giọt máu của hắn. Hắn cũng không hề biết. Hắn trông thấy con gái mình, nhưng lại nghĩ cô lên giường cùng đàn ông để thăng tiến trong sự nghiệp, nghĩ rằng đứa con đó chỉ là ngoài ý muốn và vì lý do gì đó cô không từ bỏ đứa trẻ.

Sau vài năm gặp lại, câu đầu tiên mà hắn nói với cô lại là: “Cô lấy bao nhiêu một đêm?” Người không thích chạm vào phụ nữ như hắn lại có thể thốt ra một câu vô liêm sỉ như thế.

Nhưng cô đã trót yêu hắn mất rồi...

Bạn đang đọc truyện *Yêu em không sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

“Xin anh, Quốc Huy à... đừng núm kéo nữa. Em không thể đặt tương lai của mình vào một người không tốt nghiệp đại học được. Anh cũng thấy rồi đấy, ngay đến những kẻ tốt nghiệp đại học còn chưa ăn ai, còn anh, không cả có bằng tốt nghiệp! Chúng ta chấm dứt từ đây.”

Tôi giằng tay mình ra khỏi tay của Huy, anh còn định bắt cả hai tay đến bao giờ? Chẳng lẽ để tôi phải nói lý do thật sự?

“Đừng... xin em... đừng đối xử như thế với anh...”

Không thể để sự việc kéo dài thêm được nữa, tôi đã chạy, còn anh đuổi theo, trông chẳng khác làm mèo đuổi chuột trên phố, khiến bao nhiêu người tò mò đưa mắt nhìn theo. Ông trời ơi, không phải con đang diễn cảnh “Anh bắt em đi” đâu, đừng khiến con mất mặt như vậy. Dù gì thì cái mặt của mình cũng từng chỉ xếp sau hoa khôi trường đại học một bậc, có thể dùng được mỹ nhân kế. Phải rồi, mỹ nhân kế!

Khi chạy qua một khúc quanh khuất tầm mắt của Huy, tôi chạy đến bên cạnh chàng trai mà tôi nhìn thấy đầu tiên ở đó, không chút do dự mà xoa người anh ta lại, kiễng chân lên hôn anh ta.

Ôi không! Nụ hôn đầu đời của tôi!

Ngọc Linh à, vì đại sự, mày phải hi sinh thôi!

Đúng như dự đoán, Quốc Huy đuổi theo tôi, anh đã nhìn thấy, ánh mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên xen lẫn đau đớn. Nhưng dù thế nào tôi vẫn tiếp tục hôn người đàn ông này, đòi mỗi hắn ta thật quyến rũ. Mà tại sao khuôn mặt hắn không chút cảm xúc khi tôi hôn thế nhỉ?

À, cũng có thể hắn ngây người vì vẻ đẹp của tôi. Haha... phải rồi!

“Anh yêu à, anh đợi em có lâu không? Từ nãy đến giờ em phải giải quyết một số việc nên đến muộn một chút. À...” Tôi khoác tay hắn ta thân mật rồi quay sang Huy “...quên không giới thiệu với anh, đây là...hừm...chồng chưa cưới của em” Tôi cười, một nụ cười để anh nghĩ rằng tôi đang hạnh phúc.

Những tưởng anh sẽ gào thét làm ầm lên ở đây, nhưng không, anh chỉ mím môi, không nói một lời mà bỏ đi.

“100 triệu. Nhớ trả đủ cho tôi.” Cuối cùng tên kia cũng mở miệng ra.

“Cái... cái gì? Anh nhìn tôi xem, tôi vừa tốt nghiệp được mấy tháng, công ăn việc làm chưa có, lấy đâu ra tiền mà trả cho anh chứ? Mà...sao tôi lại phải trả?” Tôi gấn cổ lên cãi.

“Đó là việc của cô. Tôi không thích đàn bà con gái chạm vào cơ thể của mình, tuyên án cô như vậy là nhẹ lắm rồi đấy. Vậy nên, 100 triệu, liệu mà trả đủ cho tôi. À, khi nào trả đến tổng công ty của tập đoàn Diamonds tìm Hoàng Thiên Vũ nhé!”

“Hả? Hóa ra anh là nhân viên ở đó à? Không hiểu tập đoàn Diamonds chọn người kiểu gì mà lại để anh vào đó làm việc nhỉ? Đồ keo kiệt!”

Anh ta cười nửa miệng, lên xe đóng cửa cái rầm bỏ đi.

Tôi đã cho hắn ta lấy mất nụ hôn đầu của mình mà hắn còn đòi tiền tôi nữa. Sao anh ta dám đảm bảo tôi sẽ trả tiền chứ? Tôi sẽ không trả, vô lý hết sức mà, đúng, sẽ không trả, hahaha...

***

“Linh ơi, cuối cùng dì cũng xin được việc làm tạp vụ ở một chi nhánh của tập đoàn Diamonds rồi! Sau này dì cháu ta cứ thế mà sống thôi, lương của dì thừa đủ cho chúng ta xài. Haha...”

Dì tôi riu rít nắm lấy tay tôi mà khóc. Bố mẹ tôi qua đời trong một tai nạn giao thông lúc tôi mới chỉ 10 tuổi, dì nuôi tôi từ đó, mặt khác dì không muốn lấy chồng vì... không thể sinh được con. Năm đó, dì mới 20 tuổi, có lẽ cũng vì thực hiện lời hứa trước mộ mẹ tôi mà dì đã đi làm thêm khắp mọi nơi để nuôi tôi ăn học. Dì cũng không khác nào mẹ của tôi.

Cuối cùng ông trời cũng có mắt, có thể cho dì cháu tôi nương tựa vào đồng lương của tập đoàn Diamonds mà sống. Ôlala...

Khoan đã...

Diamonds? Tập đoàn Diamonds sao? Cái tên keo kiệt đó sao?

Nhưng dù sao cũng chẳng liên quan gì, chi nhánh với tổng công ty nằm rất xa nhau, cho dù dì tôi có được chuyển lên tổng công ty làm... tạp vụ thì hẳn cũng không thể nhận ra dì là dì của tôi mà tổng tiền dì được. Hẳn cũng chỉ là một nhân viên quen thôi. Haha.

Nghe nói Diamonds có đãi ngộ với nhân viên rất tốt, không hiểu sao hẳn lại phải tổng tiền tôi, tận 100 triệu. Trông mặt tôi giống người có tiền lắm sao? Nhan sắc của tôi cũng đâu đến nổi tệ lắm, tôi hôn hẳn khiến hẳn cảm thấy cần được bồi thường ư? Hơn nữa, tôi cũng mới chạm vào hẳn chút xíu thôi mà!

“Ngọc Linh... Ngọc Linh... con đang nghĩ gì thế?” Dì nhìn tôi lo lắng hỏi.

“À dạ không, con chỉ đang nghĩ về tình tiết trong bộ phim đang xem thôi.” Tôi chối bay chối biến rồi đi dọn cơm.

“Ừ, mà con tìm được việc làm chưa? Từ lúc tốt nghiệp đi thấy con tới nào cũng tập trả lời phỏng vấn trong phòng. Dì bảo này, công việc tốt bây giờ khó tìm lắm, con cứ từ từ thôi, lương của dì vẫn nuôi được.”

“Vâng, con cũng mới xin nghỉ ở chỗ làm thêm thôi. Cho đến lúc xin được việc chắc con vẫn phải nhờ dì, hi hi.”

“Cái con bé này, dì với con sống cùng nhau bao nhiêu năm rồi vẫn còn cái giọng khách sáo đó hả?”

Những ngày sau đó, Quốc Huy không còn đến làm phiền tôi nữa. Dù sao anh ta cũng sẽ nghĩ tôi vì tham tiền mà bỏ mặc anh ta. Thôi kệ đi, dù gì cũng chẳng còn liên quan đến nhau nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Yêu em không sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Mỗi ngày, tôi đều mang đồ ăn trưa đến công ty cho dì. Dì tôi nói, số tiền dùng để mua một bữa trưa ở đó có thể để cho chúng tôi mua đồ ăn trong ba ngày. Đúng, là ba ngày lận đó, đủ để biết chi nhánh của một tập đoàn xa hoa đến mức nào. Họ thật không biết tiết kiệm gì cả. Trong khi chúng tôi tiết kiệm từng bữa thì họ lại ăn uống thả ga, ông trời đúng thật rất thiên vị mà!!!

Như thường lệ, hôm nay tôi đến mang cơm cho dì tôi. Không khí công ty hôm nay có vẻ rộn ràng khác thường, mấy cô bác làm cùng chi nhánh với dì tôi đều thoa son trát phấn đầy mặt, riêng có dì tôi là không. Chúng tôi sống không sung sướng gì, tiền đi làm thêm trong những năm đại học của tôi đổ hết vào miếng cơm manh áo của hai dì cháu, nên đồ mỹ phẩm của tôi cũng chỉ có một, hai thỏi son bình dân. Dì tôi thì không cần thiết lắm, đi đâu mượn tôi cũng được, còn tôi thì... tuổi trẻ mà... hơn nữa tôi cũng là con gái... cũng thích đẹp.

“Cô Hoa, hôm nay trông cô trẻ ra 10 tuổi đấy ạ. Không biết hôm nay có sự kiện gì thế cô?” Tôi dò hỏi cô Hoa – người làm tạp vụ như dì.

“À à...”

“Hoa ơi, ra đây tôi đánh mascara cho bà, nhanh nhanh lên nào!”

Cô Hoa đang chuẩn bị nói thì lại tíu tít chạy sang chỗ cô Lan – người vừa cắt ngang câu chuyện của chúng tôi.

Ôlala... kia không phải Hoàng... à mà tên hẳn là gì ý nhỉ? Thôi bỏ đi, phải hỏi hẳn xem chuyện gì đang xảy ra mới được, chắc hẳn ta cũng quên khuấy chuyện 100 triệu đó rồi.

“Này tên keo kiệt!” Tôi vẩy vẩy tay về phía hẳn ta.

Tên này chắc đang dẫn đường cho đối tác đến tham quan công ty đây mà. Làm bảo vệ mà lại còn mặc vest, hết nói nổi.

Không hiểu sao khi tên đó nhìn về phía tôi, tất cả mọi người có mặt ở đó đều trở mặt nhìn tôi như nhìn vật thể lạ, xung quanh bắt đầu có tiếng xì xầm.

Tôi chạy đến trước mặt hắn, cười thật rạng rỡ để lấy lòng, để hắn quên cái chuyện đòi tiền kia đi, phán một câu rất chi là hồn nhiên:

“Anh là bảo vệ ở tổng công ty đi dẫn đường cho đối tác đúng không?”

Mấy doanh nhân đằng sau há hốc mồm, duy chỉ có một tên con trai đeo kính đứng phía sau tên keo kiệt bước lên nói với tôi.

“Xin lỗi cô, chắc là cô nhầm người rồi, ngài đây chính là Chủ tịch của tập đoàn Diamonds chúng tôi.”

Lần này đến lượt tôi mất chữ O, mồm chữ A...

“Cô đến đây làm gì?” Rồi hắn cúi sát người xuống mặt tôi, thì thầm vào tai tôi, khiến tôi rất nhột “Đến trả tiền cho tôi đúng không?”

Xung quanh ò lên. Chắc hẳn họ đang nghĩ tôi và cái tên chủ tịch keo kiệt của họ có quan hệ gì mờ ám.

“Tôi đã nói tôi không có tiền trả rồi mà.” Suýt nữa thì cái vẻ thứ hai “Tôi đến đưa cơm cho di tôi” đã lọt ra khỏi miệng. Nếu để hắn biết, chắc chắn hắn sẽ trừ lương, vậy di cháu tôi sống vào đâu? Sao hắn không là bảo vệ để tôi còn đường thoát thân chứ.

“Tôi đến tham quan công ty. Hơn nữa đây chỉ là chi nhánh, đâu phải tổng công ty, anh đừng tưởng bở.”

“Tham quan công ty à?” Hắn ngẩng đầu, rướn mày nhìn tôi.

Đúng là trong cái rui có cái xui, lời nói dối của tôi lập tức bị phát giác khi đi tôi chạy xồng xộc đến.

“Chào... chào mừng... Hoàng chủ tịch ạ. Xin... xin lỗi vì cháu gái tôi còn trẻ người non dạ, không biết ngài là ai, xin chủ tịch bỏ qua cho ạ... là... là... tôi là di mà không biết dạy cháu...”

Di vừa thở hồng hộc vừa nói, rồi lời tôi sang một bên: “Cháu phải cẩn thận chứ, đây là chủ tịch của Diamonds đấy, không động vào được đâu. Cậu ta mới ra trường đã được vào làm chủ tịch luôn rồi, kinh nghiệm ba năm trời đấy.”

“Ủa di, tên đầy đủ của hắn là gì vậy?” Tôi hỏi lại

“Hoàng Thiên Vũ, mà cháu đừng có...”

Không để di nói hết câu, tôi đã dùng chất giọng “anh hùng” của mình, hét to:

“HOÀNG THIÊN VŨ!!! ANH LÀ ĐỒ KEO KIỆT!!!”

Xả hận xong tôi hùng hục khí thế bỏ đi, không thèm nhìn xem hắn phản ứng ra sao.

Tôi bước vào thang máy để đi xuống tầng hầm lấy xe, cánh cửa thang máy đang từ từ khép lại, bất chợt một bàn tay giữ một cánh cửa làm nó lại tự động mở ra.

Là Hoàng Thiên Vũ!!!

Dường như hắn đang cố lấy lại nhịp thở, người hơi khom xuống bước vào thang máy, nhưng cái phong thái chủ tịch vẫn không giảm chút nào. Chính điều đó khiến tôi dấy lên một cảm giác sợ hãi, vội nép người vào góc thang máy.

Cánh cửa từ từ khép lại...hắn lập tức lấy tay chặn mọi đường lui của tôi, khuôn mặt hắn đã trở về trạng thái bình thường, nhưng trong ánh mắt vẫn có tia giận dữ, mặt hắn ngày càng gần...ngày càng gần, gần đến nỗi tôi có thể cảm nhận được hơi thở của hắn.

Tôi nhắm chặt mắt, mím chặt môi, nhưng...1 giây, 2 giây, 3 giây...vẫn không thấy có động tĩnh gì. Từ từ mở mắt theo kiểu đề phòng, mắt tôi chạm ngay mặt hắn. Tim tôi đập thình thịch...

Tim ơi mày ổn định lại đi, như thế này còn gì là lòng tự trọng của tao nữa chứ!!!

“Cô...như thế này...là cô đã nợ tôi 150 triệu. Nếu không trả, một là trừ vào tiền lương của di cô, hai là di cô bị đuổi việc.”

“Này anh, tôi khiến anh phải chặn tôi như thế này để tôi có thể gần anh hơn, để anh có thể tăng lên tận 50 triệu vậy à? Là anh tự nguyện đó chứ.” Tôi mạnh miệng, trong khi mặt tôi chẳng còn cách mặt hắn bao nhiêu nữa.

“Tôi không quan tâm, đây là điều tôi chưa cho phép, lẽ ra cô nên tránh đi. Hơn nữa, cô xúc phạm tôi trước mọi người.”

Trời ơi cái miệng làm khổ cái thân rồi.

“Tôi...tôi không có tiền. Có cách nào khác không?”

“Đền mạng.”

“Anh thần kinh à?” Tôi tròn mắt nhìn hấn “Mạng của tôi chỉ có 150 triệu thôi sao?”

“Hừm... tôi nghĩ chắc chưa đến đâu, hời cho cô quá rồi.”

“Hay là anh cho tôi vào làm công ty anh để trả nợ đi.” Cùng lắm thì bắt chước mấy truyện teen trên mạng vào làm osin nhà hấn, mà chắc gì hấn đã đồng ý hahaha...

“Tôi không vì tư mà tùy tiện tuyển người.”

Nghe có vẻ hợp lý, tôi gật gù.

“Hay là tôi vào làm người giúp việc cao cấp nhà anh. Tôi nói anh nghe, kiếm người giúp việc có bằng đại học như tôi khó lắm đó.”

Tên keo kiệt nhìn tôi như muốn thấu hết tâm can, một lúc sau hấn mới lên tiếng.

“Được. Mỗi tháng trừ 10 triệu.”

Chắc thấy tôi tròn tròn mắt nhìn, không nghĩ rằng một câu bông đùa nói mà chưa nghĩ của mình lại bị hấn đồng ý, hấn nói tiếp:

“Không thì thôi.” Hấn dừng dừng.

“Được rồi.” Tôi thờ dài, vì dì tôi, cả vì tôi nữa.

“15 tháng, người giúp việc cao cấp là quá hời cho cô rồi. Chỉ phải phục vụ tôi, còn những lúc tôi không cần đến cô muốn đi đâu thì đi, nhưng lúc tôi cần phải có mặt ngay, dù ở xa phải xuất hiện trước mặt tôi trong vòng 10 phút”.

“Nhưng còn dì tôi, ai sẽ mang com đến cho dì?”

“Hôm nay tôi đến cũng là để thông báo chi nhánh này từ giờ bữa trưa của toàn bộ nhân viên sẽ do công ty trả, làm việc sẽ có hiệu quả hơn nếu được ăn đủ dinh dưỡng.”

“VẬY...VẬY À? ĐƯỢC...ĐƯỢC...MAI TÔI SẼ TỚI NHÀ ANH”

Cửa thang máy mở, tôi bước ra với tâm trạng nặng nề. Trời ơi, osin cao cấp. Nỗi nhục lớn nhất trong cuộc đời của Hàn Ngọc Linh tôi chính là đi làm osin cho một kẻ tôi cực ghét.

Bạn đang đọc truyện *Yêu em không sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

“Ngọc Linh, dì xin lỗi vì đã khiến con ra nông nỗi này, là dì không tốt... hay là dì xin nghỉ việc nhé.” Dì tôi nức nở khi nghe tôi kể lại chuyện.

“Khó khăn lắm mới xin được vào một nơi tốt như vậy, giờ khó xin việc lắm dì... À thôi hay dì cứ xin nghỉ việc rồi tìm một công việc khác. À mà việc khác giờ rất nặng nhọc... Có người còn nói người đùng vào hấn mà không trả cái giá hấn đưa ra đã bị mất tích đó... haiz...Dì yên tâm, hấn không làm gì được con đâu!!! Con làm thế chỉ muốn giữ lại miếng com manh áo cho dì cháu mình thôi...dì ở lại giữ sức khỏe nhé.”

“Câu này gì nói với con mới phải...nhớ đừng dại dột động vào Chủ tịch nữa nha con, có thời gian thì gọi điện cho dì.”

Tôi nhìn điện thoại Nokia 5130c-2 của mình, gật đầu. Mọi người bây giờ toàn dùng smartphone, tablet,... nhưng với tôi, thế này là cao sang lắm rồi, nhà không giàu nhưng mặt mũi tôi vẫn sáng sủa thế này là tốt lắm rồi!

*

Chiếc taxi chạy thẳng đến địa chỉ ghi trong tờ giấy mà hôm qua tên họ Hoàng đó đã cố ý nhét vào túi xách tôi lúc nào mà tôi không hề hay biết.

Nhà hấn ở nằm trong một khu cao cấp, được thiết kế theo phong cách châu Âu, màu sắc phối hợp tươi sáng, hài hòa, trông đơn giản nhưng lại rất sang trọng, kiểu cách.

Tôi bấm chuông, có một người đàn ông tầm 60 tuổi ra mở cổng.

“Tiểu thư, cậu chủ dặn tôi có người sẽ đến đây chơi vài tháng, có phải là vị tiểu thư đây không?”

“Đúng... đúng vậy ạ.”

“Lão già này được nghỉ ngơi, trong nhà bao nhiêu người giúp việc cậu chủ đều cho họ nghỉ hết rồi. Cậu chủ chưa bao giờ đưa ai về. Chẳng hay hai người cần không gian riêng tư vậy...”

“A không đâu ạ. Cậu chủ của bác bắt cháu làm cái gì mà chạy việc vặt với osin cao cấp gì đó cho ...ừm...cậu chủ ạ!”

Ông ấy trố mắt: “Osin cao cấp ư? Già này thấy có khác gì vợ đâu chứ!”

“Không có chuyện...chuyện đó đâu ông ơi...” Làm vợ cái tên keo kiệt mà ghét phụ nữ động vào như hấn ư? Nào tôi vẫn bình thường lắm.

“Ta làm quản gia ở đây cũng lâu rồi... ta mong cô có thể thông cảm cho cậu ấy, cha mẹ cậu ấy từ nhiều năm trước. Từ nhỏ, cậu ấy đã rất ghét người khác chạm vào mình. Ngôi nhà này trong vài tháng tới chỉ có cô và cậu chủ ở, khá là...ừm...rộng rãi. Nếu cô làm giúp việc cao cấp...ừm...thì có thể làm những công việc như một người vợ, như là ở chung phòng, chung nhà tắm, nhưng chắc không được đụng vào cậu chủ, nên chung...giường hay không thì ta không biết...”

Tôi cảm thấy hai má mình nóng bừng. Cái gì mà chung giường? Tôi thà ngủ dưới đất còn hơn chung giường với hấn. Lại còn vài tháng? 15 tháng đấy ông quản gia ơi...

“Thôi, cô đến rồi thì tôi cũng chuẩn bị đi đây. Cậu chủ đang ở trên phòng đợi cô đó. Tầng hai, phòng cuối cùng phía bên phải.”

Ông quản gia đẩy tôi vào trong rồi đi ra, cánh cửa tự động khép lại trước mắt tôi. Thôi xong, ngày tháng tù túng lao động khổ sai đến rồi!

Tôi bước vào căn phòng mà ông quản gia nói, quả nhiên tên họ Hoàng đó đang đứng quay lưng về phía tôi, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời đất! Phòng hấn còn rộng gấp mười nhà tôi, bên trong toàn đồ hết sức...ừm...nhìn qua cũng thấy nó đắt tiền, tôi không dám động vào.

“Ê này!” Không biết nên gọi hấn thế nào, thôi thì dùng “ê” cho nhanh.

Hấn vẫn bất động.

Coi người ta là không khí sao? Hay hấn bị lãng tai vậy?

Tôi đến gần, dùng tay quơ quơ trước mặt hấn. Bất chợt, tay hấn nắm chặt lấy cổ tay tôi, lời mạnh khiến tôi ngã nhào vào lòng hấn, rồi ôm chầm lấy tôi. Tim tôi đập thình thịch, vòm ngực của hấn rắn chắc và ấm áp quá! Nhưng tưởng tượng đến chuyện ôm xong hấn lại đòi thêm 50 triệu, tôi lại nổi da gà, dùng sức đẩy hấn ra nhưng vô vọng.

“Anh làm cái gì vậy?” Tôi gắt.

Khác với tưởng tượng của tôi, hấn chỉ nói.

“Mỗi sáng, chỉ hai phút thôi. Chỉ cần cho tôi ôm cô hai phút.” Giọng rất nhẹ nhàng, trầm ổn.

“Thế để anh ôm có được trừ vào tiền tôi nợ anh không?”

Dường như hết hai phút gì đó mà hấn nói, hấn buông tôi ra:

“Tôi đã nói cô phải phục vụ tôi, nghĩa là việc cô để tôi ôm cũng là phục vụ tôi, có trong hợp đồng.”

Thằng cha này không phải là có ý đồ gì với tôi đấy chứ!!!

“Vậy... vậy tôi phải xưng hô với anh như thế nào đây?”

“Tùy cô.”

“Thế tôi phải phục vụ anh mà không được chạm vào anh? Sao vô lý thế?” Tôi bĩu môi.

“Không được tán tỉnh tôi.”

“Anh nhìn tôi giống đũa đang tán tỉnh anh lắm à?” Ôm xong còn bảo tôi tán tỉnh hấn?

Hấn không nói gì, nhếch môi, đi về phía tủ lấy ra một chiếc cavat màu đen. Im lặng là đồng ý, tôi nghĩ thầm.

“Osin, giúp tôi đeo cavat!”

Cái gì? Osin? Ai cho phép hấn gọi như thế?

“Tiểu Vũ, bé yêu, được rồi, chị tôi giúp em đeo cavat!” Tôi trả đũa.

Tôi phải hơi kiễng lên mới quàng được cavat vào cổ cho hấn. Hấn nhìn tôi, trong mắt hiện lên ý cười. Tôi cười đều, thắt chặt cavat vào cổ hấn. Tay còn chưa thu về, hấn đã nắm lấy, kéo tay tôi nhằm chỉnh lại cavat.

“Thế ổn rồi, lần sau lưu ý nhé osin!” Hấn xoa đầu tôi.

Hai má tôi lại nóng bừng, không thể nào, sao tôi lại cảm giác tôi đang ngượng ngùng chứ?

Chiếc Audi R8 ra khỏi cổng, tôi gọi với theo:

“Đi cẩn thận nha bé yêu, chị sẽ ở nhà nấu cơm thật ngon chờ bé về!” Dù tôi biết, tối hấn mới về cơ. Từ giờ đến chiều có thể đi chơi thoải mái, Ngọc Linh, mày cũng có lúc sướng hahaha...

Khoan đã, hình như... cái câu vừa nãy tôi nói có thể nào hấn nghe thành: “Đi cẩn thận nha anh yêu, em sẽ ở nhà nấu cơm thật ngon chờ anh về!” không? Sao tôi thấy nó cứ thế nào ấy...

Bạn đang đọc truyện *Yêu em không sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Được rồi, chắc có lẽ bạn nghĩ lý do tôi chia tay với Quốc Huy là hơi vô lý, hoặc bạn sẽ nghĩ tôi là người thực dụng. Nhưng lý do thật sự tôi nghĩ sẽ ảnh hưởng đến lòng tự tôn của hai chúng tôi.

Huy là mối tình đầu của tôi, nhưng tôi không vì thế mà ngây thơ, dại dột. Dĩ tôi đã dặn, không được cho đi cái thứ quý giá nhất của đời con gái trước khi cưới, nụ hôn đầu tôi chưa sẵn sàng nên anh cũng không ép, thi thoảng chỉ là một cái hôn vào má, một vòng tay ấm áp ôm tôi vào lòng, tôi cũng thấy vui.

Nhưng, cho đến cái ngày kỉ niệm ba năm chúng tôi yêu nhau...

Bản nhạc chuông “Hao Xiang Ni” vang lên, tôi vội lật tung đồng hồ độn trên giường để tìm “thứ phát ra tiếng nhạc”.

Là Quốc Huy. Tôi cười mỉm:

“Hello baby!” Không biết anh có nhớ hôm nay là ngày kỉ niệm của chúng tôi không.

“Linh à, ăn sáng chưa?”

“Em cũng vừa ngủ dậy thôi. Anh đi làm chưa?”

“Anh đang trên xe bus. À, về buổi hẹn hôm nay của em, có lẽ anh không đến được. Anh phải tăng ca...”

“Không sao...” Tôi hơi buồn.

“Xin lỗi em!”

“Sao phải xin lỗi? Em không sao mà hìhi...” Tôi cười mà như mỉu.

“Ừ, vậy thôi.”

“Vâng.” Tôi cúp máy, lòng hụt hẫng.

Nếu như hôm nay anh phải tăng ca, vậy thì tối nay tôi sẽ tạo bất ngờ cho anh.

Dò tìm trong danh bạ số của Linh Chi – cô bạn thân với tôi từ lúc còn học mẫu giáo.

“Ồ, tao nghe nè Linh.” Cái giọng uể oải của nó cất lên làm tôi thật muốn cúp điện thoại.

“Mày qua nhà tao đi, tao cần mày giúp.”

“Lại tư vấn tình cảm hả? Được thôi.”

Trong khi tôi chưa kịp giải thích gì, Chi đã cúp máy.

Nhà Chi ở khá gần nhà tôi, đi bộ tầm 20 phút, xe đạp thì khoảng 5 phút. Gia cảnh nhà Chi khá hơn nhà tôi, vì nhỏ vẫn còn cha mẹ...

Nửa tiếng sau...

“Ngọc Linh, có Chi đến chơi này!” Tiếng đi tôi từ phòng ngoài vọng vào.

“Vâng, con ra ngay!”

Thoáng thấy Chi, tôi vội vẫy tay. Chi bước vào phòng, hỏi:

“Sao nào đại tiểu thư của tôi?”

“Mày đi bộ à? Sao lâu thế?” Tôi không trả lời vội.

“Còn phải thay quần áo chứ! Tao mặc đồ ngủ ra đường à?”

“Haha... tao chỉ muốn rủ mày đi mua đồ thôi.”

“Sao hôm nay mày hào phóng thế?”

“Hôm nay là ngày kỷ niệm ba năm tao và Huy yêu nhau mà.”

Nghe xong câu nói của tôi, mắt nhỏ tràn đầy vẻ ngưỡng mộ.

“Thật á? Có lẽ tối nay hai đứa mày sẽ hẹn nhau ở một nơi thật lãng mạn, ôn lại những kỷ niệm xưa, rồi thề thốt, ước hẹn trăng sao,... Oa! Thích quá đi!”

“Thôi cái giọng điệu đòi như mơ của mày đi. Hôm nay Huy phải tăng ca nên tao muốn đến chỗ anh ấy làm việc để tạo bất ngờ, Angel Café.”

“Ý kiến hay đấy! Ok, đi thôi. Tao biết có một chỗ đang giảm 50% đấy, quần áo vừa rẻ, chất và kiểu dáng lại đẹp, nhưng là một năm ngoái rồi.” Chi nhảy cẫng lên.

“50% cơ á? Đi luôn không hết hàng bây giờ, một miếng cái gì, hợp với mình là được.” Cách chọn quần áo của tôi xưa nay vẫn thế, rẻ, đẹp, bền, hợp, chứ không có “mốt”.

Chợ X đông vui náo nhiệt, đây dường như là khu chợ dành riêng cho những người có hoàn cảnh không khá giả cho lắm. Trong kí ức của tôi, chưa thấy một người giàu có nào bước chân vào khu chợ này. Không phải vì nó bẩn, mà dường như họ khinh người nghèo. Nghèo thì sao chứ? Bọn tôi nghèo nhưng bọn tôi vẫn đáng được sống bình đẳng.

Tuy có giảm nhưng hiếm thấy trong chợ có hàng quần áo giảm tận 50%. Cầu mong là còn hàng, nếu không tối nay không biết xoay xở thế nào nữa.

May thay, còn một chiếc váy trắng cổ tròn, ống tay may bằng vải ren, phần eo bó sát, váy dài đến đầu gối, vừa vặn với thân hình của tôi. Sau khi thanh toán tiền, tôi vui vẻ cùng Chi đi khắp chợ. Nào là ăn bánh tráng trộn, táo phở, nhỏ Chi còn xách một túi đầy ngón tình. Nhỏ là vậy, đi chơi lúc nào cũng chỉ thích mua truyện, hầu như không có hứng thú gì khác.

Trước mặt xuất hiện bà lão đang ngồi trên một chiếc chiếu ở góc chợ, tôi kéo nhỏ Chi lại gần. Bà ngước mắt lên, neho neho nhìn chúng tôi nói:

“Các cháu muốn xem bói không?”

Hai đứa nhìn nhau, dù sao cũng muốn thử vận may với chuyện bói toán. Hiểu ý, cả hai đứa cùng nhìn bà, gật đầu “Có ạ!”

“Cháu là Linh Chi, con bà..., con ông..., ở..., gia đình có..., vừa xảy ra..., sẽ xảy ra..., sắp tới..., cháu nên..., cháu sẽ...”

Bà nói một mạch về Linh Chi, về gia thế của nhỏ, về những chuyện vừa xảy ra, không sai một câu, một chữ nào.

Nhưng đến khi quay sang tôi, bà không nói gì về gia thế, có lẽ bà biết, nhưng không muốn nhắc lại chuyện quá khứ của tôi:

“Người yêu của cháu hiện tại không phải chân mệnh thiên tử của cháu, người cùng cháu đi hết cuộc đời là một người khác.”

“Là ai vậy bà?” Tôi tò mò hỏi.

“Thiên cơ bất khả lộ.” Rồi bà cúi xuống, ý nói rằng không muốn chúng tôi hỏi gì nữa, tiễn khách.

Tôi không tin, làm sao có thể? Quốc Huy không phải chân mệnh thiên tử của tôi, thì là ai?

Còn nhỏ Chi, nhỏ cứ lằng lằng, bởi bà lão nói Chi sẽ có cuộc sống bình yên, có công việc, kết hôn rồi sinh con, yên bình đến hết đời. Nhưng có lẽ, cuộc đời tôi quá rắc rối, bà không thể nói ra.

Tối, 20 giờ 30 phút.

Tôi bước vào Angel Café.

“Xin chào quý khách!” Một cô nhân viên niềm nở bước tới trước mặt tôi.

“Chị ơi, cho em hỏi...” Tôi e dè “...anh Quốc Huy ở đâu ạ?”

Chị ta trở mặt, ngạc nhiên.

“Bạn không biết à? Cậu ta đã nghỉ làm được gần một năm rồi. Không hiểu sao cậu ta làm việc tốt vậy mà lại xin nghỉ.”

“Dạ...em cảm ơn chị!”

Sao Quốc Huy lại nói dối tôi? Hay anh đi làm ở chỗ khác? Hay anh đang ở nhà chuẩn bị cho tôi bất ngờ?

Tôi bắt taxi đến nhà anh, hy vọng điều mình nghĩ là đúng, có lẽ anh chỉ muốn trêu tôi, để tôi bất ngờ.

Cửa không khóa, chắc anh ở trong nhà.

Cả ngôi nhà đều không bật đèn, tôi hơi sợ, vội rút điện thoại ra để chế độ im lặng để phòng nhờ là kẻ trộm, rồi soi đèn, lần vào phòng trong.

Ngôi nhà này ngoài phòng ngoài để tiếp khách và ăn cơm, một phòng nhỏ để tắm, một phòng để ngủ thì chẳng còn gì cả. Vừa chạm đến tay nắm cửa phòng ngủ, thì đèn điện thoại bỗng tắt, tôi chuẩn bị mở lại thì...

“Ừm...um...Quốc Huy...em không...um...em không chịu nổi...nữa rồi...ừ...ừ...a...nhanh lên...đi...ừ...anh...Huy...Huy...em...ừ...ừ...yêu anh...”

Tiếng thờ dóc của phụ nữ và tiếng da thịt cọ sát vào nhau khiến tôi như ngừng thở. Giọng nói này...

“Thu Hòa...gọi tên anh...”

“Ừm...H...Huy...”

Những âm thanh ám muội trong phòng khiến tim tôi như ngừng đập. Gần một năm qua, anh đã làm những gì sau lưng tôi? Hóa ra, những khi anh bảo anh tặng ca, anh bận, tôi đều tin, đều nghĩ anh bận thật, nhưng anh bận cái gì, tặng ca cái gì? Tất cả là dối trá! Tôi không cho anh thì anh đi tìm người phụ nữ khác sao?

Thu Hòa – hoa khôi số một trường cấp ba tôi từng học, vẻ đẹp quyến rũ, nóng bỏng, nghe đồn là con nhà giàu, rất hay đi chơi đêm. Nhan sắc của tôi đứng sau Hòa là bởi tôi không quyến rũ, không nóng bỏng, theo mấy đứa bạn tôi vẫn thường nói, tôi có vẻ đẹp thuần khiết, nhưng tính hơi tiết kiệm, không phóng túng như Thu Hòa.

Thu Hòa phóng túng như vậy, nên anh mới thích? Vậy, tôi sẽ buông tay...

Bạn đang đọc truyện *Yêu em không sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Bây giờ là 9 giờ sáng.

Vừa tốt nghiệp đại học, công ăn việc làm chưa có, suýt quên, ngoài cái việc “osin cao cấp” này ra, thời gian còn lại tôi khá rảnh. Tôi gọi cho Linh Chi, chắc giờ này nhỏ mới ngủ dậy.

“Sao hà cô nương?” Giọng ngái ngủ của Chi vang lên từ dây bên kia.

“Mày ngủ vừa thôi chứ!”

“Thì đang đợi người ta công bố kết quả phỏng vấn xem tao có trúng tuyển không mà, tranh thủ ngủ rồi sau này sợ có khi không được ngủ nữa ý.”

“Thôi đi mày, còn tao đang chán thấy mồ đây.”

“Sao? Osin cao cấp còn kêu à?”

“Ây...15 tháng làm không công cho hấn ta có lương bổng gì đâu mà. Sau 15 tháng tao đi là được. Mà chuyện tao nhờ mày, 12 năm trước đó...mày... tìm hiểu đến đâu rồi?”

“Báo chí có đưa tin gì về vụ đó đâu, hình như mọi tin tức đều được giấu nhem.”

“Cái đó tao biết, mày có đi hỏi mấy hộ nhà xung quanh ngã tư đó không? Tại tao bận làm thêm nên mới tin tưởng giao cho mày...”

“Rồi, họ bảo chiếc xe đó trông có vẻ rất sang trọng, đâm vào xe máy của bố mẹ mày khiến họ văng sang lề đường, đầu đập vào hàng rào sắt nên tử vong tại chỗ... Chiếc xe kia thấy thế phóng xe bỏ chạy luôn. Họ còn nói cũng chính tại cái ngã tư này, chín năm trước cũng xảy ra một vụ tương tự. Chắc mày biết vụ đấy, hai người tử vong chính là bố mẹ của ca sĩ Quỳnh Zyn, a, nói một cách chính xác là bố mẹ nuôi. Sau này tìm lại được bố mẹ ruột thì cô ấy đổi họ, Vũ Thủy Quỳnh. Sau khi kết hôn với Chủ tịch của Tập đoàn Bất động sản Wonderland và hiện tại là nhân vật nổi tiếng trong giới Luật sư. Mày có thể nhờ cô ấy tìm chút tài liệu, hay khởi tố lại vụ án...”

“Tiền đâu ra mà thuê Luật sư...”

“Nghe nói Tập đoàn Diamonds của cái tên gì gì của mày đang chuẩn bị hợp tác với Wonderland, mày chỉ cần nhờ hấn đưa đi cùng trong buổi tiệc hợp tác, thế nào cũng gặp Vương phu nhân, là Thủy Quỳnh đó. Cô ấy chỉ hơn mày bốn tuổi thôi, cũng dễ nói chuyện mà...”

“Cái gì mà nhờ vả? Hấn nâng mức nợ lên thì tao sống sao?”

“Cái đó... mày tự suy nghĩ đi, tao ngủ đây...Tút tut...”

Linh Chi, được lắm, dám bỏ mặc bạn bè thế đấy! Tường tượng đến cảnh tôi bám áo bám quần hấn, xin hấn cho tôi vác mặt đi cùng tới party, rồi hấn đòi thêm tiền, tôi lại thấy lạnh hết sống lưng...

“Chỉ phải phục vụ tôi...” nghĩa là tôi chỉ phải nấu cơm cho hấn ăn thôi, còn việc nhà thì khỏi lo...haha...biết lợi dụng sơ hở của đối phương là sở trường của Ngọc Linh này cơ mà. Nhất định phải chơi khăm hấn vài cú, để hấn nhớ đời, bắt nạt tôi tương để á, đừng mơ!

Bản nhạc “Hao Xiang Nǐ” lại vang lên. Là di tôi gọi...

“Ngọc Linh, Chủ tịch...không làm gì cháu đấy chứ?”

Nhớ lại cái ôm khi nãy, mặt tôi lại nóng bừng

“Không đâu di ơi, tên keo kiệt đó thì làm gì được cháu chứ. Hấn bị GAY di ạ...”

“Thật hả cháu?” Giọng cô Hoa chen ngang vào. Thôi xong, hình như di tôi từng nói cô ấy là người rất thích buôn chuyện thì phải. Không phải là di đang bật loa ngoài đấy chứ?

“Trai đẹp giờ đã hiếm mà chúng nó còn GAY nữa...”

“Phải đấy, người phong độ đẹp trai như Chủ tịch mà lại...”

“Chỉ có đàn ông mới đem lại hạnh phúc cho nhau.”

Đầu dây bên kia, những tiếng bàn tán nổi lên ngày một nhiều. Tên đó bị gay chỉ là suy đoán của tôi thôi mà, có cần phải sôi nổi thế không?

“Di ơi... cuối tuần cháu sẽ về với di...di làm việc đi ạ!”

Lần này thì hay rồi, hấn chắc chắn sẽ cắt cổ tôi mất. Trước đến giờ hấn vẫn luôn ghét động vào nữ giới, tôi lại còn bảo hấn là...

Những lúc khó xử, phải gọi cho Quốc Huy, nhờ anh tìm cách giải quyết...

Ngón tay chỉ còn cách cái nút màu xanh ấy 1mm, tôi khựng lại. Thói quen i lại vào anh bao giờ mới có thể bỏ đây? Quốc Huy... bao giờ em mới có thể quên anh...

Huy là một người đàn ông đẹp trai, ngoại hình thì cũng được, nhưng hơi gầy. Đó là đánh giá của tôi khi lần đầu tiên thấy anh. Tất nhiên, những cô gái khác cũng thấy như vậy. Anh lại rất thân thiện với mọi người, ánh mắt lúc nào cũng toát lên vẻ ôn nhu, dịu dàng. Angel Café có anh trở nên đông khách hẳn, và lượng khách tăng thêm đó đều là nữ giới. Trái ngược hoàn toàn với ai kia, lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng.

Sao tự nhiên lại nghĩ tới hấn nhỉ? Thôi bỏ đi, trưa rồi, đi nấu cái gì ăn đã.

Lần mò mẫm, cuối cùng tôi cũng thấy nhà bếp. Trong phòng tràn ngập lương thực, thực phẩm chưa được chế biến. Nhưng nhìn thấy dòng chữ “Nhập khẩu từ Mỹ” dán trên giấy bọc bên ngoài chum nho, tôi giật mình. Ủ thì thêm thật đấy, nhưng ai mà dám ăn cái thứ nhập khẩu đắt đỏ ấy. Chắc thứ gì trong nhà này cũng nhập khẩu cả, nên cẩn thận một chút.

Nghĩ thế nên tôi vội vã khóa cổng, đi một đoạn dài đến bến xe bus để “nhập khẩu” mì gói từ chợ X về nhà. Vừa tới bến, trời đột nhiên đổ mưa rào, trong khi xe còn chưa tới. Tôi đứng thu lu vào một góc ở bến xe tránh mưa hắt vào người. Bên cạnh tôi lúc này cũng có một anh chàng đẹp trai có đôi mắt màu hổ phách, cũng vừa chạy tới sau tôi vài chục giây. Anh đang lau mấy giọt nước chảy trên trán. Thấy tôi nhìn, anh quay sang, nở nụ cười:

“Xin chào!”

Giật cả mình!

“Ừ...c...chào...”

Tôi lập tức quay mặt nhìn ra đường cho đỡ ngượng, tay vô thức đưa ra hứng nước mưa. Lại là một thói quen như khi còn Huy ở bên, thói quen cứ thấy ngại là quay ra làm một trò vô bổ, lúc đó, anh sẽ cầm lấy bàn tay đang hứng mưa của tôi, truyền cho tôi hơi ấm, và nói: “Ngọc Linh, đừng thế nữa nào!”. Thế nhưng tất cả, chỉ là quá khứ...

“Tôi là Đặng Tuấn Kiệt, còn bạn?” Tiếng nói của chàng trai bên cạnh đưa tôi trở về thực tại.

“A... Ngọc Linh.”

“Hình như bạn là sinh viên?”

“Không, tôi mới tốt nghiệp đại học...”

“Tài chính?”

“Sao biết vậy?” Tôi tò mò, chẳng lẽ anh ta điều tra tôi sao?

“Đoán bừa thôi. Tôi là Luật sư, bạn mới tốt nghiệp thì tôi xem như là tiền bối của bạn rồi.”

“Có phải anh là...Đặng Tuấn Kiệt? Anh là người nổi tiếng trong giới Luật sư đó sao?” Báo chí chưa bao giờ chụp được hình của chàng trai này.

“À, bạn cùng khóa với Vũ Thúy Quỳnh thôi, giờ tiếng vang của cô ấy còn hơn tôi nhiều...Mà em đi đâu vậy?” Mi mắt anh ta hơi sụp xuống.

“Em đến chợ X mua mì gói về ăn trưa hihi...”

“Tôi cũng vậy, chúng ta có cùng sở thích rồi. Xe bus đến rồi kia...”

Sau khi đã yên vị trên xe, Kiệt lại quay sang hỏi tôi:

“Tôi mới chuyển tới đây. Em sống ở đây à?”

“A...em sống ở nhà Chủ tịch Tập đoàn Diamonds...”

“Em gái cậu ta à? Mà đâu phải, cậu ta làm gì có em gái, dòng họ nhà cậu ta toàn giống đực mà...”

Cái gì? Giống đực? Dòng họ gì mà...quái đản vậy?

“...em là bạn gái hả? Hay vợ? Sao lại đến chợ X mua mì vậy? Chỗ đó không hợp với những người như em...”

“Quá hợp ấy chứ... Nhà em cũng chẳng xa chợ X là mấy.” Tôi cố tình phớt lờ câu hỏi của anh ta.

“Nhà bố mẹ tôi cũng ở gần đó, hồi bé tôi quen đi chợ X chơi rồi, giờ cuộc sống có khấm khá vẫn khôngbỏ được thói quen. Mà tên Hoàng Thiên Vũ đó nổi tiếng trong giới thương mại vì không phụ nữ nào động được vào hắn, sao em làm được vậy?”

Tôi chỉ biết cười trừ. Động cái gì chứ? Hắn tính tiền triệu cho tôi đây, có phải động vào miễn phí đâu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu em không sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

7 giờ tối...

Chắc hẳn không ăn mì đâu! Hoàng tiên sinh, hi vọng anh đừng có kén cá chọn canh, tôi không biết làm sòn hào hải vị, mì anh không ăn, tôi phải hấp com nguội cho anh ăn thôi. Tinh tiết kiệm trong tôi bùng phát, ở nhà toàn ăn thế có làm sao đâu, vẫn ngon mà.

“Cô nấu xong chưa vậy?” Tiếng “kêu gào” của hắn ở ngoài cửa phòng bếp vang lên.

“Rồi, rồi, anh cứ ngồi vào bàn đi, tôi mang đồ ăn ra liền.”

Com nguội, rau luộc, trứng rán là tất cả những gì tôi có thể nấu trong thời gian ngắn. Đến chợ X trót ăn phở rồi chơi cả buổi chiều với Đặng luật sư thì làm sao mà có thời gian nấu nướng chứ!

Hắn hơi nhú mày.

“Đơn giản thế thôi à?”

Đầu tôi càng ngày càng cúi thấp, môi mím chặt lại. Một mình anh ăn thì nấu nhiều để làm gì chứ, lãng phí!

Hắn cho một thìa com vào miệng, nhắm mày, rõ ràng tôi thử vẫn ngon lắm mà...

“Mẹ cô dạy cô nấu kiểu này hả?” Lòng mày hắn nhíu chặt lại.

“Tôi...”

“Đúng là chỉ có những người sống ở khu ổ chuột như cô mới ăn được món này.”

Dường như hắn có vẻ tức giận, vì hành động kén tiếp của hắn là hất mọi thứ ở trên bàn xuống đất, bát đĩa vỡ tan tành như chính trái tim tôi lúc này.

Sao hắn có thể sỉ nhục mẹ tôi như thế? Chúng tôi nghèo thì đã sao? Com nguội không phải là com chắc? Hà có gì tôi ăn được hắn không ăn được!

Bất chợt hành động trong phim, tôi lấy cốc nước hất vào mặt hắn. Nhưng ai ngờ hắn xử lí nhanh hơn, hắn hất tay tôi khiến cốc nước “bay lên”, nước đổ hết lên đầu tôi, còn chiếc cốc vỡ tan tành sau khi đập vào trán tôi.

“Ngọc Linh, cô...” Hắn tròn tròn mắt.

“Tôi làm sao?” Hình như tôi ngửi thấy mùi tanh tanh “Anh bị chảy máu à? Sao tôi ngửi thấy mùi tanh của máu thế nhỉ?”

Đầu hơi choáng váng, nhưng do nghĩ rằng đó chỉ là “hiệu ứng” khi bị nước làm mờ mắt mà thôi nên đôi mắt to tròn của tôi vẫn cứ đấu với đôi mắt màu xám lạnh lùng của hắn. Để xem ai tròn mắt lâu hơn, hừ!

Cho đến khi, một giọt nước nào đó sắp trôi xuống cổ, tôi mới lấy tay lau đi. Nhưng sao giọt nước này lại có màu đỏ? Hình như tôi nhầm lẫn cái gì thì phải...

Là tôi chảy máu...chứ không phải hắn!

Có một điều kì lạ là dường như không biết thì sẽ không đau, còn nếu biết rồi thì sẽ kêu trời kêu đất lên, giống như tôi lúc này, “Aaaaaaaaaaaaa...”

Anh ta lấy tay bịt miệng tôi lại, rồi bế tôi thả xuống ghế sofa. Chẳng lẽ tên này muốn...

Tuyệt đối không thể!

Lấy hai tay che trước ngực, tôi nhìn hắn với ánh mắt cảnh giác. Hắn mở tủ lấy ra thứ gì đó rồi tiến lại gần tôi. Hay đó lại là... đồ phòng tránh?

“Anh...anh định làm gì?”

“Đã có ý tốt muốn cầm máu vết thương cho cô mà cô lại không cần.” Khóe môi Hoàng Thiên Vũ hơi nhếch lên “Cô yên tâm, tôi không có hứng thú với cô, và cũng không có hứng thú với phụ nữ, nhưng không phải là GAY!”

Từ cuối cùng hắn nhấn mạnh, ý nói với tôi rằng hắn biết chuyện tôi tung tin gây tai tiếng cho hắn rồi.

“Vậy anh định ế cả đời sao? Hay, trai đẹp giờ đã hiếm mà lại còn thích ở ế, tính để gái thêm à?”

“Bớt nói đi.”

Động tác của hắn vô cùng nhẹ nhàng, tuy có hơi xót nhưng đầu không còn choáng váng như lúc nãy nữa. Nhưng mà, mặt hắn và mặt tôi hình như sắp chạm vào nhau đến nơi rồi!

“Hoàng Thiên Vũ, a, Hoàng Chủ tịch, tôi biết tôi sai rồi, anh đừng đuổi việc đi tôi, xin việc bây giờ khó lắm, giờ tôi đã làm osin cho anh rồi...”

“Cô làm osin cho tôi hay tôi làm osin cho cô?”

Tôi im bất. Mới tới nhà hắn đã để hắn chăm sóc thế này rồi... đúng là để hắn phải hầu hạ tôi thật. Chờ chút, chăm sóc ư...

“Thế anh đừng tăng thêm tiền nợ nữa nhé! Tôi vốn dĩ rất hậu đậu... hay tôi đi làm thêm rồi trả cho anh...”

“Xong rồi.”

Hắn ngắt lời tôi, rồi đưa smartphone của hắn cho tôi xem một trang báo đã được mở sẵn.

“CHỦ TỊCH TẬP ĐOÀN DIAMONDS LÀ GAY?”

Mới đây, nhân viên của tất cả các chi nhánh khu vực phía Bắc của tập đoàn đá quý Diamonds đang rộ lên một tin đồn, chủ tịch của họ - anh Hoàng Thiên Vũ, 26 tuổi... bị GAY. Thông tin này nhanh chóng lan tỏa khắp tất cả các chi nhánh trong nước, được chia sẻ trên mạng xã hội với tốc độ chóng mặt.

Theo như chúng ta biết, anh Hoàng Thiên Vũ, chủ tịch tập đoàn Diamonds nổi tiếng lạnh lùng, theo các cô gái thì gọi là “rau sạch”, chưa từng động vào nữ giới. Nhưng nam giới thì anh ấy lại không ngại bắt tay (...). Mới đây, hình ảnh Hoàng Thiên Vũ và Vương Thiên Hoàng – Chủ tịch tập đoàn bất động sản Wonderland ở sân bay ôm nhau đã làm xôn xao cộng đồng mạng. Nhưng theo hai người cho biết thì đó chỉ là cái ôm giữa những người bạn. Liệu có thật sự là như vậy...”

Trang báo lá cải này còn đính kèm hình ảnh minh họa vô cùng sinh động.

Tôi đánh rơi điện thoại của hắn xuống ghế. Phen này chết chắc!

“Cô nghĩ cô trả nổi sao? Cứ ngoan ngoãn làm giúp việc trong 15 tháng đi, và nghĩ cách giải oan cho tôi.”

“Tiểu Vũ, tôi làm sao có thể... A... là tờ báo này viết linh tinh... là viết linh tinh thôi...”

“Tiểu Vũ?”

“A, Hoàng Chủ tịch, tôi chỉ là thường dân, làm sao có thể lên tiếng được chứ? A, có thể lên tiếng, nhưng mà lời của tôi không có giá trị...”

“Đó là việc của cô.”

Hắn quay người đi lên lầu, để mặc tôi âm ức, khóc không được mà cười cũng không xong.

Đó là hậu quả cho việc hắn bắt nạt tôi, nhưng sao tôi phải gánh chịu hộ hắn chứ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu em không sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Buổi tối đầu tiên ở ngôi nhà này có chút tẻ nhạt. Sau khi đã dọn dẹp xong “bãi chiến trường”, tôi nghe có tiếng chuông cửa. Buổi tối còn có đối tác nào đến bàn công việc hay sao?

“Xin chào anh Vũ, đồ ăn anh đặt tới rồi đây. Italy Restaurant xin trân trọng cảm ơn anh đã...”

“Quốc Huy?” Tôi sững sờ khi nhân viên giao hàng đứng trước mặt mình lại là anh.

“Sao em lại ở đây?” Anh nhìn miếng băng trắng trên trán tôi, hình như định mở miệng nói gì đó thì sau lưng tôi, có tiếng nói vang lên:

“Đồ ăn đến rồi đấy à?”

Huy có vẻ sững sờ, không thể tin nổi, chắc anh nghĩ rằng tôi sớm như vậy đã dọn đến nhà “chồng chưa cưới” ở rồi.

Tên keo kiệt đẩy tôi ra phía sau hắn, thanh toán tiền rồi không để Huy kịp trả lại tiền thừa đã đóng sập cửa lại.

“Người keo kiệt như anh mà không cần lấy tiền thừa ư?”

“Cũng không nhiều. Hơn nữa tôi không muốn cô lại động tay động chân với tôi chỉ để diễn trước mặt hắn. À phòng của cô kia kìa, chắc chưa xếp đồ ra đâu phải không?!” Hắn vừa nói vừa xếp đồ ăn ra bàn. Đúng là đồ gọi từ nhà hàng đẳng cấp khác hẳn so với đồ ban nãy tôi làm cho hắn.

“Anh ăn xong cứ để đấy, tôi xếp đồ xong sẽ ra dọn.” Tôi thờ dài rồi lặng lẽ về phòng.

Đi tôi làm tạp vụ ở công ty, lương cũng không được bao nhiêu, nếu phải trả nợ cho tôi có lẽ đã nghèo lại càng nghèo mất. Hừm, mình mới quen với một luật sư giỏi mà, chuyện đòi tiền vô lý này chắc cũng có thể kiện cáo được.

Cảm thấy có một tia hi vọng, tôi không thêm xếp đồ nữa mà hùng hổ đi ra thương lượng với hắn.

Hoàng Thiên Vũ dừng việc ăn nỡ Ý lại, quay ra nhìn tôi với ánh mắt lộ chút ngạc nhiên.

“Những người nợ tiền anh trước đây có ai không trả không?”

Hắn nhếch miệng, không nói gì.

“Tôi nói anh nghe, dù gì chúng ta đều đã trưởng thành cả rồi, đừng vì chút chuyện con con này mà đòi tiền nhau như vậy. Tôi ấy à, nếu tôi là nữ tì phú chắc chắn sẽ trả đủ cho anh không thiếu một xu, nhưng anh nhìn tôi xem, trời ơi, sao anh nỡ lòng nào đòi tiền một đứa khổ rách áo ôm như tôi chứ, phải không nào Hoàng lão gia?”

Hắn nâng ly rượu vang đỏ lên nhấp một ngụm, không nhanh không chậm nói:

“Vậy vị tiểu thư đây muốn thế nào?”

“Hay là chúng ta đường ai nấy đi, từ nay về sau, nước sông không phạm nước giếng.”

Không biết có phải tôi nhìn nhầm hay không, nhưng hình như mặt hắn tối sầm lại, trong đáy mắt lại có vẻ hơi buồn.

Ôi Ngọc Linh, mày bị ám ảnh ngôn tình mất rồi!

“Không được. Từ trước đến nay, những ai không thể đền được tiền mặt, đều phải đền bằng cách làm không công, hoặc đền mạng.”

“Anh nghĩ mình là xã hội đen hả? Coi mạng người như cỏ rác muốn làm gì thì làm sao?” Tôi không kiềm chế nổi mà lấy tay đập bàn.

“Từ trước đến giờ chưa ai động đến tôi ngoài cô.”

“Tôi có thể kiện anh tội cướp của, tôi quen luật sư đấy nhé.”

“Chính cô là người đề xuất việc đến làm giúp việc cho tôi. Hơn nữa, kiện cáo cần có bằng chứng, cô thấy tôi giết người khi nào? Cô cứ việc kiện, nhưng cứ chuẩn bị tinh thần bị kiện vì quấy rối tình dục và bôi nhọ danh dự của người khác đi, còn vụ vu cáo tôi là gay nữa đấy. Trong hộp đen ô tô của tôi đã quay lại cảnh cô cưỡng hôn tôi. Ngọc Linh, dù chúng ta đều học kinh tế, dù cô có biết tính toán, thì tôi cũng ở trên thương trường nhiều năm hơn cô, cô vẫn còn phải học hỏi nhiều.”

Tên khốn nạn!!!

“Vậy... tôi có thể xin vào làm công ty anh được không?”

“Không được.”

“Tại sao? Tôi vẫn nấu cơm cho anh ăn là được chứ.”

“Nhà cửa ai dọn? Tôi đổi ý rồi, giúp việc sao lại có chuyện chỉ phải phục vụ chủ nhà thôi chứ, cô phải dọn nhà.”

Đột nhiên tôi cảm thấy, nhà quá to cũng là một nỗi thống khổ.

Hắn ăn xong, tôi cũng ngại chưa dám hỏi vụ Wonderland và Diamonds, đành để hôm khác vậy.

*

Bảng đi một cái đã tới cuối tuần, tôi cũng dần thích ứng được với căn nhà xa hoa và ông chủ khó tính. Mọi chuyện đều rất bình thường, duy chỉ có việc cứ mỗi khi tôi đang nấu bữa sáng thì hắn lại bắt ngờ ôm tôi từ phía sau, khoảng hai phút sau lại buông tôi ra.

“Hôm nay cuối tuần, tôi xin nghỉ phép về thăm đi tôi nhé.”

“Không được, cuối tuần tôi ở nhà cả ngày, cô làm như thế là vi phạm hợp đồng.”

“Chúng ta đâu có soạn hợp đồng đâu. Di tôi đang ốm, anh cho tôi về thăm đi đi mà.”

Cứ mỗi lần trở trời là đi tôi lại bị đau đầu. Nhiều lần tôi định đưa đi khám nhưng đi không chịu, nói là dị ứng thời tiết. Dù bản thân cảm thấy bệnh đó hơi vô lý, nhưng đi không muốn, tôi cũng không thể cố lời đi đi được.

“Từ giờ đến trưa còn 3 tiếng.”

“Cảm ơn, cảm ơn Hoàng tiên sinh.”

Linh Chi đã chờ sẵn ở cửa. Chúng tôi quay về nhà bằng chiếc xe Wave nhỏ mới được sắm để đi làm. Nhỏ đã trúng tuyển, tôi cũng mừng lây.

Sao cửa nhà lại khóa ngoài? Bình thường vào những hôm thời tiết thất thường như vậy, di đâu có đi lại được?

“Ngọc Linh... Ngọc Linh... cháu về rồi đấy à? Cháu mau vào bệnh viện với di cháu đi, mọi người vừa đưa di cháu đi cấp cứu.”

Tôi như không tin vào tai mình. Đi cấp cứu ư?

“Linh, còn đứng đấy làm gì nữa. Bà lên xe nhanh.”

Bác sĩ nói, khối u ác tính đã phát triển tới kích thước lớn, cần làm phẫu thuật ngay, nhưng tỉ lệ thành công không cao lắm, do khối u đó còn dính lứu gì đó tới dây thần kinh. Tôi nghe không hiểu lắm, chỉ biết đại loại là hiện giờ tôi cần có tiền để nhanh chóng làm phẫu thuật cho di.

Đặng Tuấn Kiệt là người bạn mới quen, tôi cũng không tiện vay tiền. Nhà Chi cũng không thể xoay xở được, tôi vốn định mặt dày vay Quốc Huy nhưng anh chỉ là nhân viên giao hàng, lương cũng chẳng được bao nhiêu.

“Sao thế? Lại định bàn bạc chuyện đình công với tôi à?” Hoàng Thiên Vũ cao cao tại thượng bắt máy với giọng giễu cợt.

“Hoàng Chủ tịch, anh cho tôi vay chút tiền được không?”

Khi tôi nói ra con số cùng lý do, anh ta im lặng một chút rồi trả lời:

“Biết thế.”

Mạng sống của một con người đang tính từng giây từng phút một mà hấn vẫn dửng dưng như vậy.

“Tôi... tôi cần gấp lắm... anh chuyển khoản luôn cho tôi có được không?”

“Ồ, cô cũng có thể ngân hàng cơ đấy?”

“...”

Vài phút sau, có tin nhắn thông báo tài khoản của tôi được cộng thêm một số tiền rất lớn, tôi lập tức đi làm thủ tục. Đúng là trên đời này, có tiền thì làm gì cũng nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu em không sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Cũng không biết mấy tiếng trôi qua, tôi cứ ngược mắt lên nhìn đèn của phòng cấp cứu, rất lâu, rất lâu, chưa bao giờ tôi cảm thấy thời gian lại trôi qua chậm chạp như vậy. Năm đó, bố mẹ tôi đã từ vong tại chỗ, ông bà nội ngoại đều đã qua đời, bố là con một, người thân duy nhất của tôi là di.

“Ngọc Linh, em ở đây làm gì vậy?”

Hình như có ai đó gọi tên tôi, tiếp theo là lay lay vai tôi.

“Anh Tuấn Kiệt?”

“Sao vậy, mới như vậy đã quên mất anh rồi sao?” Kiệt cười rất hiền.

Tôi toan trả lời anh, thì cửa phòng cấp cứu mở.

“Ai là người nhà bệnh nhân?”

“Là cháu.”

“Cô nên vào nhìn mặt bệnh nhân lần cuối.” Bác sĩ lắc đầu “Chúng tôi đã cố gắng hết sức, khối u này quá lâu mới phát hiện, tình trạng bệnh nhân đang hết sức không ổn.”

Chân tôi như mềm nhũn ra, không đứng vững nổi nữa, cũng may Chi nhanh chóng đỡ. Nhỏ đã ở đây cùng tôi từ đó đến giờ.

Đi tôi được chuyển về phòng chăm sóc đặc biệt, Chi và Kiệt dìu tôi qua đó. Nhưng khi tay tôi vừa chạm vào nắm đấm cửa, chiếc vòng chính tay dì xâu tặng tôi đột nhiên đứt dây, những viên bi bằng gỗ rơi tứ tung xuống đất, phát ra tiếng “tách tách” lạnh lẽo.

Như linh cảm có gì đó không hay, tôi vội mở cửa bước vào trong. Trên màn hình của chiếc máy đó, có một đường thẳng chết chóc... Sau đó, trước mắt tôi sẫm lại, tôi không biết gì nữa...

Khi tôi tỉnh lại đã là năm giờ chiều, người đầu tiên tôi nhìn thấy là Hoàng Thiên Vũ.

“Tỉnh rồi à? Thấy cô mãi không về nên tôi mới gọi, bạn cô bảo cô bị ngất.”

“Ừm.”

Một lúc sau, Đặng Tuấn Kiệt mua com hộp tới cho tôi, nói tôi ăn cho lại sức, còn chuẩn bị lo hậu sự cho dì. Vũ chuyển tiền có hơi thừa một chút, chứ nếu không tôi cũng không biết xoay xở thế nào.

Kiệt bảo tôi được thừa kế một số tiền bảo hiểm khá lớn, anh sẽ giúp tôi lấy, nhưng giờ tôi nào có nghĩ được những chuyện như vậy, đầu óc tôi rối tung, sau này nghe nhỏ Chi bảo mặt tôi lúc đó trông không khác gì cái xác không hồn.

Hoàng Thiên Vũ cho phép tôi nghỉ một tuần để lo hậu sự. Khi mọi việc đã xong, những ngày còn lại tôi chỉ ru rú trong ngôi nhà nhỏ của tôi và đi. Nhỏ Chi có ý định dọn đến ở cùng tôi nhưng tôi từ chối. Tôi nghĩ, mình cần ở một mình.

Khi thu dọn đồ đạc của dì để vào quan tài, tôi thấy có một chiếc hộp gỗ nhỏ ở sâu trong tủ quần áo. Trong chiếc hộp đó là rất nhiều những bức thư, toàn bộ đều là “gửi Ngọc Linh”, nhưng giờ tôi mới có thời gian mang ra đọc.

“Thứ...ngày...tháng...năm...”

Nhìn cháu gái bé bỏng của dì lớn lên từng ngày mà dì thấy vui quá. Cháu biết không, năm dì 18 tuổi, vì sai lầm của dì mà dì đã có thai. Người đó nói hãy bỏ cái thai đi, sau này cưới rồi có cũng chưa muộn. Sau đó, vì nghe lời người đó mà dì không thể có con được nữa, người đó cũng bỏ rơi dì đi theo người phụ nữ khác. Vì thế, dì đã coi con như con gái ruột của mình vậy. Dì có một khối u ác tính, cũng là mới phát hiện, nhưng tiền phẫu thuật đắt quá, số tiền đó còn phải lo cho tương lai của con nữa.”

“Thứ...ngày...tháng...năm...”

Khối u hình như ngày càng to hơn, số lần dì thấy hoa mắt đau đầu ngày càng nhiều. Hôm nay con tốt nghiệp đại học rồi, dì xin lỗi vì không thể giúp con xin việc làm. Cố gắng lên con nhé.”

Rất nhiều, rất nhiều những lá thư khác, dường như mỗi ngày dì đều viết. Khóe mắt tôi ươn ướt, mũi cay xè, tôi kìm nén tiếng nấc đang ứ trong cổ họng. Nhưng cho đến bức thư cuối cùng, tôi không thể kiềm chế được nữa.

“Thứ...ngày...tháng...năm...”

Có lẽ dì chẳng còn sống được bao lâu nữa. Nếu dì có làm sao, con đừng vì sự ra đi của dì mà đau buồn nhé, hãy sống tốt lên. Có lẽ tiền bảo hiểm của dì cũng được kha khá, có thể trang trải cho con trả nợ cho Hoàng Chủ tịch và có một cuộc sống tốt đẹp hơn. Ngọc Linh của dì vừa thông minh vừa xinh đẹp như vậy, có gì lại không thể tìm được một công việc tốt và một người đàn ông tốt để trao thân cả đời phải không nào?”

Đêm ấy, tôi không òa lên một trận, rồi cũng không ngủ được...

*

Nhờ có sự giúp đỡ của Đặng Tuấn Kiệt mà đến ngày thứ năm tôi đã lấy được tiền bảo hiểm, quá nhanh so với bình thường. Tôi vội gọi cho Hoàng Thiên Vũ:

“Tôi sẽ thanh toán hết số tiền tôi nợ anh, chuyển khoản sang cho anh nhé.”

“Thanh toán bằng tiền mặt, không thích chuyển khoản.” Hắn dường như nghĩ một lúc rồi mới trả lời.

Dù thấy hơi quái dị, nhưng tôi cũng đồng ý. Trả nợ kiểu gì cũng vẫn là trả nợ, sau này tôi sẽ cố gắng không phụ sự kì vọng của dì.

Con người anh ta quả thật rất quái đản, bắt tôi đến tận nhà để trả nợ. Ông quản gia hiền hậu đó đã quay lại, cùng một đám giúp việc.

“Anh đã lường trước được việc tôi sẽ trả hết nợ nên thuê giúp việc mới rồi à?”

“Đó là giúp việc thuê theo ngày, chừng nào cô đến, họ sẽ không cần làm nữa.” Hoàng Thiên Vũ nhấp một ngụm trà rồi nói, động tác vô cùng trang nhã.

“Đây là số tiền tôi nợ anh, từ nay về sau anh có thể thuê giúp việc dài hạn được rồi, chúng ta không ai nợ ai nữa.”

Tôi đặt túi tiền xuống bàn.

“Không cần.” Hấn thậm chí còn không liếc lấy một cái, bình thản đọc báo.

“Tại sao?”

“Cô làm ở đây 2 tháng nữa, tôi sẽ coi như hết nợ.” Hấn lại tiếp tục lật một trang báo rồi nói tiếp “Hai tháng nữa thử xin việc vào Diamonds xem, nếu cô có năng lực, chúng tôi sẽ nhận cô.”

Hấn đang thương hại tôi sao? Ngọc Linh, không ngờ mây cũng có ngày hôm nay. Nếu muốn đổi đời, mây cần có sự thương hại của anh ta. Dù sao anh ta cũng không thích động vào phụ nữ, cũng coi như một cuộc làm ăn rất hời.

“Không phải vụ làm ăn nào có lợi cho anh thì anh mới làm sao?”

“Không phải vụ làm ăn nào cũng đều có lợi, nhưng vẫn làm.”

Cô giúp việc mang một đĩa bánh quy vào, liếc nhìn tôi với ánh mắt tò mò. Khi bắt gặp ánh mắt tôi cũng đang nhìn, cô ta vội lui ra ngoài.

“Ăn xong tôi đưa cô về lấy đồ.”

“Không cần đâu, bạn tôi vẫn đang chờ dưới kia.”

Hấn không nói gì nữa, tôi xách túi tiền ra cổng, nhưng chẳng thấy Chi đâu.

“Bà trả nợ xong thì bảo ông Vũ có tiện đường thì đưa về nhé, sắp tới hôm nay đến kiểm tra, tôi không trốn được.”

Tin nhắn từ 15 phút trước.

Bất đắc dĩ tôi phải mặt dày quay lại nhờ Hoàng Thiên Vũ đưa về. Hấn đưa tôi ra ngân hàng gửi số tiền đó vào tài khoản, rồi còn giúp tôi mang túi lớn túi nhỏ từ trong nhà ra nữa, vì ngõ vào nhà tôi quá bé, xe hấn không vào được. Tên này xem như cũng thương hại tôi quá rồi, còn hạ mình làm những việc như thế này.

Tất nhiên, tôi nào ngờ được hôm sau mình lên báo... Mà toàn bộ quá trình này, đều nằm trong tầm kiểm soát của Hoàng Thiên Vũ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu em không sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Hoàng Thiên Vũ bỗng chốc trở thành từ khóa hot nhất trên mạng. Người trước nay chưa từng động vào phụ nữ, lại là mẫu người lí tưởng của bao thiếu nữ mơ mộng, nay lại bị bắt gặp đang đưa một cô gái về tận cửa nhà, thậm chí còn xách đồ giúp cô ta.

“Bắt gặp Chủ tịch của Diamonds tình tứ cùng bạn gái bí mật?”, tiêu đề báo nghe cũng giật tít ghê đây, nếu nhân vật nữ chính trong đó không phải là tôi thì có lẽ tôi với Chi đã ngồi trà chanh bình luận chê nọ chê kia cả ngày rồi.

Khoảng thời gian này tôi ở nhà Vũ, hấn vẫn đi làm bình thường như chưa có gì xảy ra, chỉ có điều hôm nào cũng bắt tôi ra đóng cổng, hấn chắc chắn muốn tung tin tôi và hấn sống chung nhà đây mà, muốn tin đồn hấn bị gay biến mất ư? Con người này cũng quá nham hiểm rồi.

Hừm, cứ chờ xem, chưa biết ai tính kế ai đâu. Tôi biết ngay là anh giữ tôi lại cũng chẳng có ý tốt gì mà. Chỗ anh đang tuyển nhân sự chứ gì, được...

Tôi gửi hồ sơ lên công ty, khâu duyệt hồ sơ đương nhiên do phòng nhân sự phụ trách, cái mặt bạn gái tin đồn của sếp rõ mồn một trên hồ sơ chẳng lẽ lại không qua được ải này ư?

Không ngoài dự đoán, tôi qua level 1. Đợi “tăng băng” ra khỏi nhà, tôi cũng ngay lập tức chuẩn bị rồi đi thẳng đến tổng công ty. May mà Hoàng Thiên Vũ không trực tiếp đứng ra phỏng vấn, loại người kiếm lời như hấn mà làm việc này tôi mới thấy lạ.

Trái lại, phó tổng giám đốc Hoàng Quốc Trung – em họ của “tăng băng” trông thấy tôi bước vào còn hí hửng, khiến tôi cảm thấy anh ta chỉ thiếu chút nữa là thốt ra câu “chào chị dâu” đến nơi rồi, người ngồi bên cạnh phải nhắc khéo mấy lần anh ta mới nghiêm chỉnh lại được.

“Tại sao cô lại muốn vào phòng kế hoạch của Diamonds?”

“Phòng kế hoạch của công ty là nơi tôi có thể phát huy hết sở trường của mình, tôi tin tôi có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ...” Thấy tôi ngập ngừng, một bà

cô trong số các “ban giám khảo” không thể kiên nhẫn được, cảm hồ sơ của tôi lên chuẩn bị đưa vào danh sách không trúng tuyển, tôi vội nói tiếp: “...bạn trai tôi cũng vô cùng ủng hộ việc tôi có thể xin được vào quý công ty, đó thật sự là vinh hạnh của tôi.”

Bàn tay đó lập tức dừng lại. Tất cả mọi người trong phòng ngáy ra một lúc, rồi đích thân phó tổng đứng lên bắt tay tôi: “Chúng tôi rất vinh dự khi được cùng cô làm việc, chúc mừng cô đã trúng tuyển...”

Về đến nhà, tôi nấu cơm cho Hoàng Thiên Vũ, đương nhiên có đầu tư hơn. Hắn cũng chẳng tỏ thái độ khác lạ, chỉ ăn xong rồi lên phòng.

Hắn chưa biết tôi đã vào làm ở tổng công ty, hơn nữa còn được vào phòng kế hoạch – bộ phận chi cần sai một li là đi một dặm

*

Ngay ngày đầu tiên đi làm, Hoàng Quốc Trung đã gọi tôi lên phòng làm việc:

“Phó tổng gọi tôi có việc gì ạ?”

“Ồi chị dâu, gọi như thế khách sáo quá, cứ gọi em là Quốc Trung là được rồi.” Anh ta bước tới bàn tiếp khách, mời tôi ngồi xuống rồi rót trà đưa tới trước mặt tôi.

Ha, xem ra tên này muốn anh mình nhanh chóng có vợ đến thế cơ à?

“Anh Vũ đã biết chị trúng tuyển chưa?” Thấy tôi không nói gì, anh ta hỏi.

Muốn thăm dò ư?

“Tôi muốn cho anh ấy một bất ngờ nên chưa nói vội, khi nào có việc phải lên phòng Chủ tịch, anh ấy sẽ biết thôi.”

Tôi nói dối mà không chớp mắt, tự hỏi bản thân liệu ngày trước có thi nhầm trường đại học không nhỉ?

“Ờ ra vậy, may quá em cũng chưa nói gì. Chị xin vào đây cũng hơi liều đó à nha, dù có người tạo điều kiện nhưng cũng sẽ có người đổ kị đó. Quan trọng là nếu chị thật sự có năng lực, chắc cũng không ai nói gì được.”

“Tôi sẽ cố gắng hết sức. Phó tổng nếu không còn chuyện gì thì tôi xin phép đi làm việc.”

“Được, nhưng chỗ chỉ có người nhà chúng ta như thế này cứ gọi em là Quốc Trung, đừng câu nệ quá làm gì.”

Cái gì mà người nhà? Thăng cha này hơi quá rồi thì phải.

Tôi đã nghĩ sẵn tất cả mọi đối sách trong đầu, nếu đồng nghiệp nữ nói thế này thì mình sẽ trả lời như thế kia, đồng nghiệp nữ làm thế này thì mình sẽ làm thế nọ. Cuối cùng, ngàn tính vạn tính, tôi cũng không ngờ được rằng, phòng kế hoạch toàn là đàn ông.

Thật ra lúc bước vào tôi cũng không để ý lắm, chỉ nghĩ rằng có lẽ các đồng nghiệp nữ đã ra ngoài làm gì đó rồi. Vừa mới ngồi ồm ồm được nửa tiếng thì trưởng phòng cho họp đột xuất. Tôi bỗng chốc trở thành hoa khôi phòng kế hoạch.

Cho dù là thế, thì khi trưởng phòng nêu ra nhiệm vụ mới, và cần các phương án đề xuất, thì mọi người đều ném cục than nóng bỏng tay đó về phía tôi.

“Chi bằng chúng ta thử nghe ý tưởng của người mới đi trưởng phòng.”

“Phải đấy phải đấy trưởng phòng, xinh như cô ấy chắc chắn sẽ có nhiều ý tưởng xán lạn lắm.”

Phòng thiết kế mới gửi bản thiết kế mới, đồ mẫu cũng đã làm xong, chỉ còn chờ chúng tôi lập ra kế hoạch và quảng bá nó đến với người mua sao cho lượng tiêu thụ đạt mức yêu cầu, coi như thành công.

Trời đang bắt đầu sang xuân, thời tiết cũng ấm áp hơn, tôi cầm tập tài liệu xem qua một lượt, lại nhìn mẫu đá quý màu xanh lục đang phản chiếu ánh đèn phòng lấp lánh, hít một hơi thật sâu, tôi nói:

“Với mẫu đá lần này, chủ đề phòng thiết kế đưa ra là “Thanh xuân”, vậy chi bằng chúng ta quay một video ngắn về mối tình đầu thời đi học, dành cả thanh xuân để yêu một người, đó chính là tình yêu thuần khiết nhất, trong sáng nhất, xanh như chính những viên đá đính trên những đồ trang sức của phòng thiết kế đưa ra vậy.”

“Hay lắm.” Trưởng phòng vỗ tay, khiến tất cả mọi người cũng đồng loạt vỗ tay theo. “Vậy bản kế hoạch chi tiết giao cho em nhé.”

Đây là bộ sưu tập đầu tiên trong năm nay, vậy mà anh ta lại giao cho tôi? Bộ sưu tập đầu tiên của năm quan trọng đến thế nào, sao tôi lại không biết, nếu thất bại, coi như sau này mất hết tiền đồ, nhưng nếu thành công...

Tôi đặt cược hết tương lai của mình vào đó.

“Được. Tối nay em sẽ làm bản kế hoạch chi tiết rồi mai tiến hành luôn.”

Có lẽ trưởng phòng cũng không ngờ tôi sẽ nói như thế, một lúc sau mới phản ứng được.

“Có gì không hiểu em cứ mạnh dạn hỏi mọi người trong phòng nhé. Tan họp thôi.”

Ngoài chính bản thân tôi ra, chắc chắn không ai ngờ rằng, tôi phải đẩy nhanh tiến độ của kế hoạch này để lấy được lòng tin của trưởng phòng. Bởi đi cùng trong buổi họp tác với Wonderland, chính là người của phòng kế hoạch, do tiểu boss mang chức trưởng phòng kia chỉ định. Tôi nhất định phải tiếp cận được với Vũ Thúy Quỳnh, chị ấy có lẽ có thể khiến tôi tiến gần hơn với sự thật đã bị chôn vùi 12 năm trước, hung thủ đã đâm chết bố mẹ tôi rồi bỏ trốn, lại còn dùng tiền để bịt miệng người khác, tôi quyết không bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Yêu em không sai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.